

SEM PEVEC IN
PETI JE
VSE MI NA
SVETI ...
1913–2013

Dejavnost Mešanega cervenega pev-
skega zbora Sv. Vida

BRGLEZOVA PESEM

*Brglez mladi iz Šmarij ponosnih prileti,
culo odvrže in na videmski kor pobiti.
Na jelšah sadežev, hrane in preživetja ni,
zato se na Vidmu orglam in cerkvi posveti.*

*Brglez dobro ve , da je v zboru petje lepše,
sopran nežni v duetu oplemeniti petje.
Gnezdo toplo osmim otrokom zastavi,
kot dirigent se domačemu zboru predstavi.*

*Pred občinskimi možiček po mizi udari,
klepetavcem svoje pridne roke predstavi.
Vsi otroci od njega veliko doto so dobili,
pesem, delovne roke in pridnost so vzljubili.*

*Korakov ne šteje, ko k Janžu se poda,
tam ljubezen, vinograd svoj ima.
Motika, krebelj pojeta pesem svojo
in zbor mu ptičji pri delu dviga voljo.*

*Kot kremen trdo (B) brgleza je življenje,
pesem odpre srce in vžge hrepenenje.
Vsaka ptica najlepše poje melodijo svojo,
tudi Brglezov zbor odpel je odo svojo.*

p. Tarzicij Kolenko
Dializa 1447

1. PISMO ZBORU

Spoštovani!

V teh dneh praznujete 100-letnico organiziranega zborovskega petja v vaši župniji, ki je povezana s prihodom g. Ivana Brgleza leta 1913.

Vloga zbora v župniji je mnogo bolj pomembna, kakor si morda predstavljamo. Saj navadno ostajamo pri razmišljanju: kako ohraniti župnijski pevski zbor, ki bo prepeval pri sveih mašah? V sedanji župnijski pastoriali župnijski pevski zbor ni namenjen samo prepevanju pri sv. mašah in pri drugih slovesnostih v župniji, temveč je tudi ena izmed skupin – malih župnijskih občestev, ki delajo župnijo živo.

V pevskem zboru se združujejo ljudje z veseljem do petja in glasbe ter tako uresničujejo evangelijsko naročilo o razvijanju talentov, ki jim jih je Gospod dal. Pevski zbor pa je v župniji tudi dobrodošel in pomemben za duhovno rast – marsikdo je prav prek glasbe in petja v zboru poglobil krščansko vero. Hkrati je pevski zbor lepa priložnost za mlade in starejše, da sodelujejo pri delu v župniji in sooblikujejo bogoslužje.

Ob tej obletnici moramo biti najprej hvaležni Bogu kakor vsem organistom, pevodjem in pevcem, ki so skozi to obdobje gojili cerkveno zborovsko petje. Hkrati hvaležni, da lahko (pevci) nadaljujemo z ohranjanjem cerkvenega zborovskega petja. Obenem pa z odgovornimi skrbeti, da se bo tudi v prihodnje zborovsko petje še bolj razvijalo in imelo tudi pravi namen, ki je slaviti in poveličevati Boga z lepo liturgijo.

V imenu bratov Slovenske minoritske province se lepo zahvaljujem vsem pevcem in vas spodbujam, da z navdušenjem nadaljujete to bogato zgodovino zborovskega petja, ki jo praznujete.

Mir in dobro!

p. Milan Kos,
provincialni minister

2. PISMO ZBORU

Mešani cerkveni pevski zbor Sv. Vida Videm pri Ptujju je zelo zanimiva, resna in predana pevska skupina. Pevci tega zbora se zelo trudijo ohraniti sloves dobrega petja, kar jim tudi uspeva, saj so najmanj enkrat na teden na pevski vaji in vedno skoraj vsi tudi pri nedeljski maši, kar me posebej

veseli. Pevci se zavedajo, da vsak posameznik doprinese k skupnemu muziciranju.

Energija, ki se ustvari med pevci, je nekaj posebnega, uglašenost na isto intonacijo in skupno oblikovanje glasbene misli, lepo odpeta pesem, to je cilj vseh nas.

Vsak zborovodja, ki ima jasno vizijo, pa lahko doseže od pevcev to, kar od njih želi slišati. Cilji so veliki in pričakovanja še večja. Zbor ima veliko srečo, da ima podporo pri patrih.

Vsem pevcem želim dobrega sodelovanja, mnogo lepih in ubranih pesmi in BOG naj blagoslavlja naše delo.

Srečko Zavec,
aktualni organist in zborovodja

SPOMINI

Rojena sem bila tik pred začetkom druge svetovne vojne in kot dojenček skupaj z družino odpeljana v izgnanstvo v Bosno in potem na Hrvaško. Oče je bil za takratno nemško okolje dosledno slovensko zaveden. Z brati in sestrami sem hvaležna staršema za vse skrbi, ki sta jih preživljala skupaj z nami v tistih polnih štirih letih izgnanstva. Nepopisno srečni smo bili, da smo se živi vrnili na svoj, čeprav popolnoma izropan dom k Sv. Vidu pri Ptujju, saj smo bili poleg vsega drugega gorja postavljeni na streljanje pred ustaškimi puškami. Rešila nas je slovenska beseda. V izgnanstvu smo vsak večer molili in prosili za srečno vrnitev k Antonu Martinu Slomšku in Mariji na Brezjah. Ob šestdeseti obletnici vrnitve v domovino smo Brglezovi otroci staršema na grob posvetili marmorno spominsko ploščo.

V izgnanstvu je oče takoj poskrbel, da so otroci nadaljevali s šolanjem, mlajše je vpisal v osnovno šolo, starejše v gimnazijo v Daruvar. Nato je božja volja dopustila, da so naju starši po vojni skupaj z Liziko vpisali v glasbeno šolo na Ptujju. Nisem se zavedala, da bo moje glasbeno izobraževanje čez štirideset let služilo kulturnemu delu v naši župniji, kjer sem nazadnje enajst let vodila mešani cerkveni pevski zbor. Pri zboru še vedno sodelujem in pomagam, vsaj kolikor mi dopušča zdravje. Pred leti sem pela v Stolnem zboru v Mariboru. Še kot otroka me je mama velikokrat peljala na kor, kjer je oče orglal, mama pa je s svojim kristalnim glasom pomagala očetu kot sopranistka. Razumljivo je bilo, da je vsa naša družina sodelovala v zboru na koru, kar je nam otrokom predstavljalo najboljšo glasbeno vzgojo. Tako sem zelo dolgo sodelovala pri petju v domačem zboru. Zelo rada sem spremljala mamó na koru tudi kasneje, ko sem prihajala domov. Našo mamó je oče spoznal pri Petelinovih v Lancovi vasi, ko je bila še deklíca. Vse njene brate in sestre je oče povabil v pevski

zbor in k tamburaškemu orkestru, ki ga je ustanovil. Pisal jim je note in jih po njih učil igrati. Strici in tete so bili vsi odlični pevci.

V družini ob srečanjih in praznovanjih, ki jih ni malo, še vedno prepevamo. Pred kosilom vedno zapojemo Oče naš. S hvaležnostjo smem reči, da se geni našega očeta Ivana in mame Nežke Brglez odražajo v naših potomcih.

Darinka Planteu

IZŠOLAN MLAD ORGANIST IVAN BR- GLEZ PRIDE NA VIDEM

Zapis je povzet iz knjige g. Slavka Brgleza, Naš stric iz Lancove vasi, in iz župnijske kronike.

Moj oče ni veliko pripovedoval o svoji mladosti. Za vzroke še danes ne vem. Pomembnih je nekaj podatkov iz mojega spomina, ki bi lahko dali odgovor na to vprašanje. Oče ni bil klepetav človek. Govoril je le o stvareh, ki so bile za njega pomembne. Za klepet mu je bilo žal časa. Bil je vesten, natančen, imel je krasno pisavo, veliko skrbi je posvečal šolanju svojih otrok, bil je zelo strog in delaven človek. Oče je živel med glasbo in zemljo, oboje je gojil z veliko ljubeznijo. Samo enkrat sem slišal od njega, da so bili pogoji v tri- ali štiriletni orglarski šoli zelo kruti. To je bila privatna šola pri Svetem Jožefu na Celjskem. Že med šolanjem je bil poslan na različne župnije za nadomeščanje. Med drugim tudi k Svetemu Vidu pri Ptujju. O tem je povedal, da se mu je kraj že ob prvem obisku zelo priljubil. Omenja se letnica 1913, ko je oče postal organist v župniji Svetega Vida. Prišel je brez vsega in začel življenje popolnoma iz nič. Stanoval je v stari šoli ob cerkvi. Na Vidmu je ostal do konca življenja. Tu je delal, učil pevce, z njimi doživljal dobro in hudo in se materialno osamosvojil. Umrl je leta 1980. V prvi svetovni vojni je bil vpoklican od avstroogrske oblasti na fronto. Na soški fronti je bil ranjen v levo roko, krogla mu je zletela skozi podlahtnico in pest, zato je imel poškodovane in negibne prste na levi roki, ki je bila tudi manj gibljiva. Ni mogel kositi ali delati ostalih težkih del.

Pri petju je opazil, da moj stric Hanzek lepo poje, zato se je z njim zgodaj spoprijateljil in začel zahajati k njemu domov v Lancovo vas. Tu je našel svoj drugi dom, ki ga je vedno bolj cenil in ga ni pozabil do konca življenja. Na Vidmu so imeli tudi prosvetni tamburaški zbor. Učili so se bolj površno, na pamet, brez not. Oče je začel ustanavljati cerkveni tamburaški zbor. Instrumente so si kupili za svoj denar. Zbor je imel naporne vaje, učili so se natančno po notah. Zbor je začel nastajati

leta 1923. Najdražji instrument je bil bas, tega je kupil oče sam, dedek pa je kupil mami brač, Jaka je dobil kitaro, botra Anika bisernico, pa tudi ostali domačini so si kupili instrumente. Nastopali so na novih mašah, na kuharskem tečaju v Negovi, imeli so številne koncerte po vaseh. Naštudirali so tudi nekaj operet: Srce in denar, Kovačev študent in leta 1935 zelo uspešno Darinko, kjer je moja mama pela glavno vlogo. Takoj po drugi svetovni vojni so delo nadaljevali le za krajši čas in naštudirali opereto Grof in opat.

Mama in oče sta se poročila leta 1927. V trinajstih letih je mama rodila sedem otrok: Janka, Ivanko, Marjana, Slavka, Marico, Liziko in Darinko. Med vojno je bila družina v izgnanstvu na Hrvaškem v Badljevini, kjer se je rodila Nada.

Iz cerkvene kronike razberemo, da je organistov jubilej, 60-letnico svoje organistovske službe, g. Ivan Brglez praznoval septembra leta 1973. V hvaležni spomin mu je župnija kupila ročno uro Dora. Vse življenje je živel skromno, da je lahko šolal svojih osem otrok. Za zvesto službo cerkvi je že leta 1964 prejel papeško odlikovanje. "Pro Ecclesia et Pontifice" za vzorno krščansko in družinsko življenje.

4. avgusta 1963 je bila v Ptujski in Završki dekaniji v proštijiški cerkvi na Ptujju velika proslava ob 1100-letnici prihoda Sv. Cirila in Metoda med Slovane. Mogočne proslave so se udeležili tudi vidovski farani in pevski zbori, ki so zapeli pod dirigiranjem organista g. Ivana Brgleza.

Gledališka in pevska skupina je leta 1930 in 1931 igrala igro Sveti Vid. Iz leve proti desni: Fric Vaupotič, Maks Vaupotič, Tona Majhen, Hanzek Krajnc, Barika (priimek neznan), kaplan Nace Paluc, župnik Soklič, organist Ivan Brglez, duhovnik Anton Vogrinec, Micka Ribič, Hanika Vaupotič, Micka Selinšek, Nežka Brglez, Rozika Brglez, Ančka Drevenšek, Anica Ribič, Micka Majhen, Hanzek Vaupotič, Jaka Selinšek, Franc Korez

12. junija 1980 je umrl tukajšnji dolgoletni organist g. Ivan Brglez. Pogreb je pokazal, kako zelo so ga cenili vidovski župljani. V časopisu Družina je bilo med drugim zapisano, da je Brglezov zbor daleč naokoli slovel kot eden najboljših. Zato ni čudno, da je okupator njegovega vodjo takoj v začetku druge svetovne vojne z vso družino in majhnimi otroki pognal čez mejo, na Hrvaško. V Darovarju na Hrvaškem so srečno dočakali konec vojne vihre in se vrnil v domači kraj ob tihi Dravinji. Opravljal je tudi službo cerkovnika in vsak dan prejemal sveto obhajilo. Ob slovesu so poudarili, da je bil pokojni Ivan dober in skrben družinski oče, zvest soprog, marljiv gospodar, zaveden Slovenec, globoko veren mož in izreden organist.

PEVCI IN PEVKE V LETU 1952

SOPRAN

Nežka BRGLEZ
Anica VAUPOTIČ
Betika KRAJNC
Elizabeta MAJHEN
Rozika ZEMLJAK
Malika ŠPRAH
Marija POTOČNIK
Hanika HABJANIČ

ALT

Roza VAUPOTIČ
Mara BRGLEZ
Ivanka BRGLEZ
Pepca SITAR
Matilda SITAR
Alojzija MURKO
Beba ILOVŠEK

TENOR

Naca SODEC
Franc POTOČNIK
Ivan KRAJNC
Maks VAUPOTIČ
Štefan FRIDAVER
Franc SIMONIČ

BAS

Jaka VAUPOTIČ
Fric VAUPOTIČ
Pepi KRAJNC
Franc KRAJNC
Andrej KRAJNC
Franc SELINŠEK

Pevci pod vodstvom Maksa Vaupotiča leta 1972 na novi maši p. Miha Drevenska.

Nastop zboru 1984. leta pri Svetem Juriju na Ptujju.

KDO JE PEL PRI SVETEM VIDU?

Spomini Maksa in Anice Vaupotič

“Prepevam, od kar pomnim, najprej v družini, z brati, s prijatelji ...”

Maks, Jaka, Hanzek, Franc in Fric Vaupotič so zapeli tudi na domačih praznovanjih.

Maks Vaupotič je rojen leta 1917 v Lancovi vasi. Glasbeno šolo je obiskoval na Ptujju. Ko je bil star 28 let, je aktivno prepeval na koru. Pevsko družjenje se je začelo med organistom Ivanom Brglezom in Maksovim bratom Hanzekom. Pridružili so se še Vaupotičevi bratje: Maks in Fric, ki sta pela prvi tenor, drugi tenor Hanzek Vaupotič, prvi bas Janez Muzek in drugi bas Jaka Vaupotič. Moška zasedba cerkvenega zbora je prepevala ob nedeljah pri ranih mašah. Spomini segajo v leto 1930 in 1931, ko so igrali igro z naslovom Sveti Vid. V predstavi se je prepletalo igranje in petje. Gostovali so tudi v sosednji Hrvaški. Poseben glas Nežke Brglez je bil prepoznaven daleč naokoli, ko je na svojstven način zapela: “Rožic ne bom trgala ...” ali venček “Po gorah grmi in se bliska ...”

“Pevske vaje smo imeli v Krajncovi gostilni. Bilo je leto 1952. Profesor Jože Gregorc je prišel na vaje ocenit, ali smo dovolj sposobni za nastop na Ptujju. Takrat sem vodil tudi zbor v Kidričevem. Po nastopu so nam povedali, da cerkveni zbor lepo, krasno poje, samo da je preveč “črni”, kar je bila takrat oznaka za kristjane.

“Kdo pa je ta sopranistka iz Vidma? Kje se je skrivala, lahko bi jo spravili v opero ...”, je spraševal g. Jože Gregorc. Ampak naša Nežka je ostala zvesta svoji družini in petju pri cerkvenem pevskem zboru Svetega Vida,” pripoveduje Maks Vaupotič.

V cerkveni kroniki je zapisano, da se je Nežka Brglez rodila leta 1903 v Lancovi vasi v številni “Petelinovi” družini. Bila je vzorna mama in cerkvena pevka. Z izredno lepim glasom je slavila Boga v domači cerkvi že od rane mladosti. Umrla je 14. septembra 1986. leta.

Iz pripovedovanja svojih staršev se Maks spominja, da je pri Svetem Vidu bil prvi organist že pred letom 1913 – g. KMETEC iz Tržca, Glažarjeva Katika iz Lancove vasi pa je bila takratna pevka. In verjetno je bilo še več pevk in pevcev. Torej začetki segajo več kot sto let nazaj.

Gostovanje zbora v Podlehniku leta 1975.

Sopran, ki si ga uho sopevca in poslušalca zlahka zapomni, je pela ga. Anica Vau-potič. Danes ji vsi rečemo kar “naša babica”. Z veseljem je prepevala Marijine pesmi in pesmi, posvečene Bogu, ter veliko, veliko starih lepih pesmi. ”Tam na vrtu, na zelenem, raste roža, rožica ...”

Danes naša “dedek in babica” prepevata svojim pravnukom: Izidor ovčice pasel , Angelček varuh moj ... v želji, da se slovenske in haloške stare pesmi ohranijo.

RODIL SE JE MEŠANI PEVSKI ZBOR SV. VIDA

Zdi se mi, kot bi bilo včeraj, a je od takrat, ko smo se prvič srečali z novim župnikom p. Emilom Križanom, minilo več kot dve desetletji. Da je sreča, ko v človeku odkriješ sočloveka, ko v življenjskih dogodkih odkriješ sopevko ali sopevca ali planinskega prijatelja, da je sreča biti v skupnosti z ljudmi, s katerimi lahko poješ Bogu v čast in slavo takrat, ko je čas za veselje in takrat, ko pride čas žalosti. Prav misli Sv. Franciška Asiškega pravijo:

*“Gospod naredi iz mene orodje svojega miru,
da bom tja, kjer je sovraštvo, prinašal ljubezen,
kjer vlada krivica, duha odpuščanja,
kjer je nesloga, slogo, kjer vladata zmote, resnico,
kjer je dvom, zaupanje, kjer je obup, upanje,
kjer je tema, svetlobo, kjer je žalost, veselje.
Gospod, naj si manj prizadevam, da bi bil potolažen, kot da tolažim,
da bi me razumeli, kot da razumem, da bi me ljubili, kot da ljubim. Amen.”*

S hvaležnostjo ugotavljamo, da se zapisane misli izpolnjujejo in da se iz njih še vedno učimo. Hvaležni smo, da smo skupaj preživeli dragocen, čaroben čas petja čez vse cerkveno leto, da smo na mnogih pevskih vajah in prostem času po vajah preživeli nepozabne ure. Prepevali cerkvene in narodne pesmi. Vzpodbujali smo drug drugega: “Začni eno novo ...” Običajno smo zapeli “staro in še bolj staro pesem”. Za čas v planinah smo imeli celo svojo himno, ki jo je spesnil g. Franc Habjanič: “Triglav, Triglav, priča iz davnine, Haložan pa gor v skalovje rine ...” Po planinah nas je vodil naš dolgoletni predsednik zbora ter gorski vodnik in velik ljubitelj petja g. Albin Milošič. Trenutno je še vedno v bolniški postelji, vsi pevski in planinski prijatelji prosimo Boga za ozdravljenje.

Vsako leto smo z zborom 22. novembra praznovali god svete Cecilije – s spoznavanjem njene življenjske poti. V 15. stoletju so sveto Cecilijo začeli častiti kot zaščitnico cerkvene glasbe, ker je, kot navaja poročilo o njenem trpljenju, na poročni slovesnosti v svojem srcu opevala Boga. “Glasbeno izročilo vesoljne Cerkve je zaklad neprecenljive vrednosti, vzvišen nad druge izraze umetnosti, zlasti zato, ker kot cerkveno petje v zvezi z besedilom sestavlja nujno in neločljivo sestavino slovesnega bogoslužja.” (Konstitucija o svetem bogoslužju drugega vatikanskega koncila)
Zato smo ji na naslovnici dali posebno mesto, poleg ptice, majhnega pevca brgleza.

Prazniki čez vse cerkveno leto prihajajo v naše domove in s seboj prinašajo prelepe božične pesmi, novoletni čas, nato svoje prepevanje prineso kot darilo Sveti trije kralji, pa svečnica, postni čas in velikonočna aleluja, pa Marijin mesec maj in praznovanje Svetega Vida, našega zavetnika, čaščenje Svetega Antona Padovanskega, blaženega Antona Martina Slomška in čaščenje vseh Svetih.

Pa romanja k Mariji na Ptujsko goro, Janževa nedelja pri Sv. Janžu v Dravinjskem Vrhu, romanje k Sveti Ani in Sveti družini na Selih. Pevske poti so brezkončne, preproste in nepozabne.

Z veseljem se jih bomo spominjali, spoštovani g. Emil Križan. Za vse vam hvala. V času vašega delovanja je naš zbor bil najštevilknejši, priključilo se je veliko mladih pevcev in še vedno se radi spominjamo ubranega petja pod taktirko g. Maksa Vau-potiča.

Petje ima kar nekaj prijateljev: redne vaje, posluh, ljubezen do petja, pobožnost, družabnost, potrpežljivost, pogum ...

*“Gospod je moja moč in moj ščit, vanj je zaupalo moje srce;
prejel sem pomoč in srce mi vriska, s svojo pesmijo se mu zahvaljujem.” (Ps28,7)*

Predvsem pa nikoli ne pozabimo, da nas petje osrečuje, da je pesem tista, ki nas združuje, ki prinaša zadovoljstvo in mir na vse naše poti. Vsak od nas bi bil rad srečen do zadnjega dne svojega življenja in rad bi prepeval vse tiste pesmi, ki smo jih prepevali skupaj.

ZAPISI IZ ŽUPNIJSKEGA DNEVNIKA

17. novembra 1989 smo v župniji ustanovili cerkveni pevski zbor Sv. Vida. Zborovodja je bil g. Maks Vaupotič iz Dravinjskega Vrha. Odziv je bil zelo dober. Prijavilo se je 40 članov. Zbor je imel vaje vsako soboto. Prepevalo se je pri eni nedeljski maši, za večje praznike pa pri dveh. Da bi pevski zbor lahko imel vaje v veroučni učilnici, je župnija kupila pianino. (Župnijska kronika, 1990)

Božični prazniki v domači cerkvi Sv. Vida, 1990.

V Ptuj je nastopilo 37 pevka in pevcev, pisalo se je leto 1993.

PEVCI IN PEVKE V LETIH 1989–2009

SOPRAN

Bernarda GALUN
Darinka PLANTEU
Anica VAUPOTIČ
Anica KOKOL
Mateja PURG (KRAJNC)
Tamara ČRNILA (VAMBERGER)
Jožica KRSNIK
Micka ŠTRUCL (†)
Anka MUZEK
Magda STRMŠEK
Majda FORSTNERIČ
Milanka FUREK
Andreja ZEMLJAK
Nada MURKO
Betika KRAJNC – (SITAR)
Lidija PETROVIČ (MILOŠIČ)
Jožica MURKO (BULIČ)
Milica BEDRAČ
Majda ŠTRAFELA

TENOR

Martin GAŠPARIČ, p.
Anton HORVAT
Albin MILOŠIČ
Franc SPEVAN
Anton KRSNIK
Jože KRSNIK
Zlatko ŠIROVNIK
Franc HABJANIČ
Marjan MOHORKO

ALT

Pepca SITAR (†)
Lidija RIHTARIČ
Marinka VAUPOTIČ
Marinka SIMONIČ
Alojzija MURKO
Anica ŠTRUCL
Betika ZEMLJAK
Marija GAJZER
Mimica KIRBIŠ
Marija ČRNILA
Angelca ŠIROVNIK
Romana KOSTANJEVEC
Darja PETROVIČ (OVČAR)
Petra TURK
Pepca KRAJNC

BAS

Emil KRIŽAN, p.
Slavko STERMŠEK, p.
Tomaž GALUN
Primož GALUN
Mirko GALUN
Dani SIMONIČ
Mirko RIHTARIČ
Martin ŠTRAFELA
Stanko ČRNILA (†)
Slavko KMETEC
Marjan FUREK
Andrej POLANEC
Matej ČRNILA
Franc KRAJNC
Matej VAUPOTIČ
Dani BEDRAČ
Jernej MUZEK
Klemen SLAPŠAK
Kristjan BALINT
Franc CVETLIČIČ, brat
Jože Petek, p.

12. septembra 1992 se je naš pevski zbor udeležil romanja s svojimi družinami na Sladko goro in k Sv. Roku nad Šmarjem.

17. 5. 1992 se je zbor udeležil revije cerkvenih pevskih zborov ptujske in završke dekanije pri Sv. Marku niže Ptuja. Izvajal se je isti program kot pred tednom dni v Mariboru. Revija ni imela tekmovalnega značaja.

14. 6. 1992 smo obhajali vidovsko nedeljo. Pri maši in na kosilu so bili zastopniki pobratene župnije Marija Pomagaj iz Gradca.

Praznik Sv. Vida – vidovska nedelja, 14. 6. 1992.

17. 10. 1993 je bil na Selih blagoslovljen župnijski dom. Sodeloval je tudi naš zbor.

26. 9. 1993 smo člani pevskega zbora, Karitas in ŽPS s svojimi družinami romali v Olimje.

V oktobru 1994 smo romali v Puščavo na Pohorju. Sprejel nas je tamkajšnji župnik g. Jože Tovšak. Navdušen je bil nad našim petjem in zato zboru poklonil eno svojih pesmi.

8. 5. 1994 je bila revija cerkvenih pevskih zborov v Cirkulanah. V zadnjem trenutku je pevodnja g. Maks Vaupotič zbolel. Bila je dilema, sodelovati ali ne. Naš župnik p. Emil Križan je prevzel vlogo dirigenta in jo tudi dobro opravil.

Nastop na reviji cerkvenih zborov leta 1994 v Cirkulanah.

5. novembra 1995 na zahvalno nedeljo smo imeli v župniji srečanje zakoncev jubilarntov. Po maši so bili povabljeni v veroučno učilnico, kjer so jim naši pevci veselo prepevali.

22. oktobra 1995 smo organizirali izlet za župnijske sodelavce (pevski zbor, župnijski svet, Karitas in bralci z družinami) v Maribor na Slomškov grob in nato k Arehu na Pohorju.

“PALICE NAŠIH DIREGENTOV ...“

Ko se je ga. Darinka Planteu upokojila in se preselila na Videm, se je odločila za petje v našem zboru. Leta 2000 se je g. Maks Vaupotič poslovil od zbora in naša dirigentka je postala ga. Darinka Planteu. Vestno in občuteno vodenje in sodelovanje s pevci in pevkami je izpolnjevala enajst let. Nato je zbor prevzel p. Slavko Stermšek. Prelepi so tudi spomini na to obdobje, kajti najbolj pomembno je, da petje ne zamre. P. Slavko Stermšek je vložil veliko truda in prostega časa. In zbor je prepeval naprej. Kasneje smo dobili mlado organistko Nino Štalekar, nato je leta 2010 zbor prevzel zborovodja g. Srečko Zavec.

Srečanje mešanih in otroško-mladinskih cerkvenih pevskih zborov v cerkvi Sv. Marka nižje Ptuja, 9. 6. 2002.

Praznik Svete družine na Selih, 28. december 2009.

Sodelovanje na dobrodelnem koncertu za novo streho na selski cerkvi, 14. 11. 2011.

Blagoslov orgel pri Sv. Vidu, 11. 4. 2010.

PA SE SLIŠ, PA SE SLIŠ OD SVETGA VIDA ZVON ...

Pesem, ki smo jo velikokrat skupaj prepevali na javnem nastopu ali pri petju podoknice ob godu našega pevovodje g. Maksa Vaupotiča ali godovnem dnevu p. Emila Križana. Za vsak zbor in za vsakega pevca je pomembno tudi druženje in prijateljstvo. Zato z veseljem ostanemo po kakšni vaji in prosto zapojemo, nazdravimo in se nasmejimo. Vse to so naši nepozabni spomini, ki sem jih poskušala povezati v šopek. Vsem pevkam in pevcem se Župnija Sv. Vida zahvaljuje za vso sodelovanje in ob jubileju vsakemu pevcu in pevki izroča **škofijsko PRIZNANJE** za dolgoletno sodelovanje pri cerkvenem petju.

Pevci in pevke bodimo ponosni na osvojeno priznanje in se Bogu zahvalimo za vse naše pokojne sopevce, sopevke in dirigenta. Za njimi s pesmijo gradimo novo zgodovino kulture cerkvenega petja.

V župniji poje tudi otroško-mladinski zbor. Vodi ga g. Alen Krajnc. Zelo ga je poživil p. Janez Ferlež. Imenujemo ga tudi Pojoči pater. Bogu hvala za oba: za Pojočega patra in za mladega talentiranega organista g. Alena Krajnca, ki z veseljem in vnemo nadomesti zborovodjo in organista g. Srečka Zavca, če je ta zadržan.

KAR TAKO MALO PO DOMAČE – NAŠI PEVCI IN PEVKE DANES

V oklepaju je zapisan naslov pesmi, ki jo pevec ali pevka rad prepeva, ko nastopi čas po uradni vaji.

DIRIGENT:

SREČKO ZAVEC se trudi z nami na vajah. Kadar gre kaj “mimo” ali “poleg”, zna na šaljiv način povedati resnico. “Tenoristi, kaj se bojite zapeti z občutkom? Doma grobo, tu pa nežno, tak, da vas čujejo v nebesa.” Potem zapojejo “z dušo”, kot rad poudari. (*Marija skoz življenje ...*)

SOPRANI:

ANICA KOKOL nam ureja note. Mape so postale urejene. V zboru z ljubeznijo prepeva od leta 1989. Je naša solistka in tista članica, ki takoj “naredi red”. Prepeva skoraj vedno in povsod: pri MePZ Franceta Prešerna, pri vinogradnikih ali kar tako v družbi. (Anica, tvojih pesmi je toliko, da vseh ne morem zapisati, zadnja najvažnejša je *Haloško srce*.)

NADA GALUN, rojena Brglez, v zboru prepeva od svoje mladosti, najprej pod taktirko očeta Ivana Brgleza, nato je svojo pot nadaljevala pri vseh zborovodjih. Družinsko petje ji je zelo blizu in še danes z veseljem prepeva z vso družino: s sestrami in brati, z možem, sinovoma, hčero in z vnuki. (*Zakrivljeno palico v roki ...*)

DARINKA PLANTEU, rojena Brglez, v zboru prepeva “od malega”, kot radi rečemo. Bilo je nekaj prekinitev, a se je ob upokojitvi spet vrnila v domači kraj. Po potrebi še vedno stopi na mesto dirigentke in tisti čas odigra obe vlogi: dirigira in poje. (*Kje so tiste stezice, ki so včasih bile ...*)

MILICA BEDRAČ poje v cerkvenem zboru Svetega Vida kar nekaj let. Je vodja skupine pevcev pri društvu upokojencev v Vidmu, prepevala je tudi pri MePZ Franceta Prešerna, z družino in prijatelji. (*Vrtec ogradila bodem ...*)

MAJDA FORSTNERIČ poje in usklajuje službene obveznosti, družino in prosti čas. Rada zahaja v planine, rada deli uporabne nasvete za zdravje na domačem vrtu ali njivi. (*Jaz pa pojdem na Gorenjsko ...*)

MAJDA ŠTRAFELA poje v zboru, odkar se je vrnila iz tujine. Rada poskrbi, da je vsak čas ob nastopu ali kar tako vse na svojem mestu – frizura in obleka. Poje že od rane mladosti: v osnovni šoli, samostojno ali pa kar doma in v dobri družbi. (*Ko bi jaz zvonček bil ...*)

ANDREJA ZEMLJAK je naša blagajničarka. Poleg štetja “evrčkov” najraje prepeva. Z veseljem prihaja na vaje in ko ji čas dopušča, ostane tudi po vajah. (*Marija skoz življenje ...*)

ALT:

ALOJZIJA MURKO je naša najstarejša pevkica. Še vedno je aktivna. Poje pri pevkah iz Sel, pri skupini iz Lancove vasi. Vsak zbor potrebuje dobro in točno altistko. Kaj radi pomislimo: “Naša Lojzka ima pesem v mezincu ...” (Vse pesmi so ji pri srcu; *Lahko noč, Bog nam svojo daj pomoč, zdaj smo delo dokončali, da bi tudi sladko spali, vse trpljenje je zdaj proč, lahko noč ...*)

BETIKA ZEMLJAK je že dolgo, dolgo pri zboru, od davnega leta 1956. Spominja se začetkov, ko je prepevala pri g. Ivanu Brglezu. “Bil je pogreb in nisem imela časa za vaje. Pa je g. Brglez prišel na dom in sem imela vaje kar v domači kuhinji. (*Le pijmo ga, ne glejmo ga, saj je vince, saj ni voda, slavimo Boga, sve-tga duha, ki nam je tak dobrega dal ...*)

MARIJA GAJZER ali po domače Širičeva Micka poje v zboru zelo dolgo. Še vedno se spominjam njenega domačega koruznega kruha, ki ga je velikokrat spekla za tiset “taveseli čas”, čas po uradni vaji. (*En hribček bom kupil, bom trto sadil, prijatle povabil, še sam ga bom pil. Mi rožice cveto in ptičice pojo, al' pravega veselja, nazaj ga več ne bo ...*)

MIMICA SODEC – po slikah smo ugotavljali, od kdaj prepeva, pa se je naša Mimi nasmejala: “Na kor sem hodila že z očetom. Bila sem še deklica. Včasih sem pela tudi bolj visoko ...” (*N`mal čez Izaro, n`mal čez gmajnico ...* in naša Mimi dobi solzne oči ...)

NADA MURKO prepeva in poje, odkar jo poznam, kar veliko let pri MePZ

Franceta Prešerna, nato pri cerkvenem. Z zborom je rada zahajala v planine in pesmi tam res nikoli ni zmanjkalo. Vendar je pred planinami pela sopran, potem pa je prestopila k altu. Takoj sem opazila, kako vestno je urejala note s kazalom. In pesem se je takoj našla. (*Ko bi jaz zvonček bil ...*)

REZKA ROZINGER prepeva od rane mladosti: v osnovni šoli, na Ptujju pri ženskem zboru, kasneje se pridruži cerkvenemu pevskemu zboru na Vidmu. Še vedno je tudi članica planinskega društva in do hribov in planin goji posebno ljubezen. Rada reče, da jo bolijo noge in križ, ampak pot v planine so obliž za vse bolečine. Rezka pozdravi nam vsako rožico na svoji planinski poti z novo pesmico in starimi spomini. (*Ruža crvena ...*)

MARIJA KOLEDNIK ČRNILA – kaj naj povem o sebi, da ne bi zvenelo “nepravilno”. Z veseljem pojem pri našem zboru in vesela sem, da lahko zapišem nekaj preprostih misli o sopevkah in sopevcih, o prijateljih. Spominjam se dni, ko je v zboru prepevala moja družina v celoti in smo ob večerih znali zapeti cerkvene pesmi tudi doma. (Moja najljubša pesem je *Rastejo v strmi gori ...* ali pa pesem, ki smo jo prepevali z družino – *Vsakdo mora imeti prijatelja ...*)

TENOR:

FRANC HABJANIČ s petjem sodeluje pri zboru več kot šest desetletij. Pel je pri MePZ Franceta Prešerna, pri ansamblu Vandrovčki, na Ptujju pri oktetu, nonetu, kvartetu, pri vinogradnikih, v družbi in v družini ter v skupini Jurovški fantje. Našim planinskim časom je zapisal pesem, ki sem jo že omenila: “*Triglav, Triglav, priča iz davnine, Haložan pa gor v skalovje rine ...*”

ANTON KRSNIK je tenorist in muzikant. V minulih letih je na vaje prihajal s hčerko Jožico in sinom Jožetom. Sin Jože se nam večkrat pridruži ob kakem večjem nastopu, tako tudi upamo, da pride nazaj še hči, ko ji otroci malo zrastejo. Kadar je bil čas praznovanja ali tudi čas v planinah, nas je presenetil s kakšno posebno pesmico in humorjem (Težko določim, katero najraje prepeva, rada pa se spominjam pesmi *O rojstvu* ali pa šaljive *Sem na planinci kozle pasel ...* ali pesmice, posvečene Božji Materi: *Rože vse so zacvetele ...*)

ANTON HORVAT prepeva od svoje mladosti. Pel je pri MePZ Franceta Prešerna, v letu 1989 se je pridružil cerkvenemu pevskemu zboru. Rad poje doma in v družbi prijateljev. (*Hola, hola, fantje vstajajte ...*)

FRANC SPEVAN poleg prepevanja v našem zboru še vedno prepeva v skupini Jurovski fantje. Pesem je zdravilo za vsako bolezen in najverjetneje svetla točka, ki premaguje še tako težke trenutke. (*Že dolgo nismo pili ga ...*)

MARJAN MOHORKO se poleg dela, ki ga opravlja doma, in veselja z družino, veseli tudi časa prepevanja. Ko Jurovski fantje zapojejo pod oknom v vlogi Treh kraljev, Marjan rad s kredo nad vrati zapiše 20+G+M+B+ 13. Po tem voščilu vem, da bo leto prehitro minilo. (*Moja mati, tvoja usta, pela so nekoč uspavanko, z roko si zibala zibelko, da sem mogel mirno spati ...*)

ALBIN MILOŠIČ je naš dolgoletni predsednik zbora, pevski in planinski prijatelj. Kljub tvoji hudi bolezni se na vsaki vaji posebaj spomnimo nate s pesmijo ali z molitvijo in si želimo, da spet zapoješ z nami kot nekoč. (Tvojo najljubšo pesem velikokrat skupaj zapojemo: *Pod rožnato planino grabila je seno ...*)

BAS:

MIRKO GALUN – kot cerkvenega pevca te zaznamo na slikah verjetno v letih, ko si še vasoval pri Brglezovih. Svoj čas in svoje delo pri zboru si obeležil tudi v trenutkih, ko je bilo potrebno speči kaj na žaru, morda za sopevce ali za katero drugo župnijsko skupino. Bil pa je tudi čas petja iz tvoje družine, ko sta pri basih prepevala sinova Tomaž in Primož. (*Pleničke je prala pri mrzlem studenc ...*)

MARJAN FUREK prepeva vestno, na vsakih vajah in pri vsaki maši, skoraj nikoli ne manjka. Rad se pridruži tudi kakšnemu praznovanju, vsako leto pomaga pri Sv. Janžu pri izvedbi pogostitve in ima še mnogo “tihih” zaslug pri zboru, ko je potrebno zastaviti tudi kako besedo ... (*Ave Marija ...*)

SLAVKO KMETEC poje v domači cerkvi, pa tudi na Ptujski gori v čast Mariji; poje v skupini Jurovski fantje, v skupini Dolena, v družini in s prijatelji. S svojim basom zna “pobarvati”. Po vaji se mu pogosto mudi domov, tu in tam pa se nam le pridruži. (*Pred mojo kajžo ...*)

JOŽE PETEK – pater se nam je pridružil ob vrnitvi na Videm. Veseli smo, da sodeluje z nami s svojim posluhom za petje in za naše želje pri zboru, da z nami zapoje tudi naše priljubljene pesmi, z nami posedi in žrtvuje svoj čas. (*Sezidal sem si vinski hram ...*)

Za sodelovanje in glasovno pomoč se moramo zahvaliti “Glasnikom”, tenoristu Jožetu Krsniku, p. Janezu Ferležu, Stanku Simoniču ml., Jerneju Muzeku, Aleksandru Širovniku in Sandiju Potočniku. Vse vas, ki ste kadarkoli prepevali, vabimo k sodelovanju v našem zboru.

JUBILEJNI KONCERT MEŠANEGA CERKVENEGA PEVSKEGA ZBORA SV. VIDA

Cerkveni mešani pevski zbor Sv. Vida

*POZDRAVLJENA, MATI DOBREGA
SVETA*, Stanko Premrl

AVE MARIJA
(avtor neznan)

Božena in Primož Galun, Marinka in Dani Simonič

ROŽ DODJUNA ZILA
(Pavel Kernjak)

BESEDE S KRIŽA
(črnska duhovna)

Mladinski pevski zbor Sv. Vida (Vid Galun – violončelo, Alen Krajnc – spremljava)

USPAVANKA
(J. Brahms)

VALČEK
(Č. M. von Weber)

Cerkveni mešani zbor Sv. Vida

HIŠICA OČETOVA
(A. Leban)

N`MAU ČRIEZ JIZARO
(Franc Sal. Treiber)

SKUPAJ

OBLAKI SO RDEČI ...

*SEM PEVEC IN PETI JE VSE MI NA
SVETI ...*

CERKEV SVETEGA VIDA, VIDEM PRI PTUJU, 22. junij 2013

Spored povezuje: TOMAŽ GALUN.

Razstava ob stoletnici prihoda organista Ivana Brgleza na Videm in ob začetku cerkvenega zborovskega petja z naslovom »Več kot sto pesmi, več kot sto spominov ...« bo v župnijskem domu p. Miha Drevenška.

Pel bom Gospodu v svojem življenju, igral bom svojemu Bogu, dokler bom bival.
(Ps 104,33)

Projekt *SEM PEVEC IN PETI JE VSE MI NA SVETI* smo pričeli uresničevati v sezoni 2012/2013. Pri našem delovanju in izvedbi jubilejnega koncerta so nam pomagali:

p. Tarzicij Kolenko,
p. Janez Ferlež,
p. Jože Petek,
ga. Darinka Planteu,
ga. Bernarda Galun,
ga. Anica Kokol,
g. Franc Habjanič
Občina Videm
Župnija Sv. Vida

VSEM SKUPAJ SE ISKRENO ZAHVALJUJEMO!